

УДК 343.852:351.74

Д.В. ПЕТРОВ, Національна академія прокуратури України

НЕДОЛІКИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ ТА ЗАХИСТУ ВЛАСНОСТІ ВІД ГРАБЕЖІВ І РОЗБОЇВ У ГРОМАДСЬКИХ МІСЦЯХ

Ключові слова: правоохоронні органи, громадський порядок, міжвідомча взаємодія, злочинність у громадських місцях

Пріоритетними напрямками діяльності правоохоронних органів є забезпечення охорони громадського порядку, захист власності від злочинних посягань, зокрема грабежів і розбоїв, що вчинюються неповнолітніми у громадських місцях. Виходячи з критерію контрольованості громадських місць з боку правоохоронних органів, вбачається, що переважна більшість грабежів і розбоїв вчинюються в низько контрольованих громадських місцях до яких належать: вулиці, парки, сквери, зупинки громадського транспорту, підземні пішохідні переходи за умов малолюдності та темного часу доби.

Державним органом, який забезпечує охорону громадського порядку на вулицях, площах, у парках, на транспортних магістралях, вокзалах, в аеропортах та інших громадських місцях, є міліція [1, с.16]. З огляду на це, громадський порядок виступає об'єктом діяльності міліції. Так, відповідно до Закону України від 20.12.1990 р. «Про міліцію», серед основних завдань міліції є: охорона і забезпечення громадського порядку, захист власності від злочинних посягань, в тому числі у громадських місцях та ін. [2, с.3].

Як правоохоронні органи в цілому, так і безпосередньо міліція має досить складну за своєї організаційною та функціональною по-

будовою внутрішню структуру, яка поділяється на: 1) кримінальну міліцію; 2) міліцію громадської безпеки; 3) транспортну міліцію; 4) державну автомобільну інспекцію; 5) міліцію охорони; 6) спеціальну міліцію [3, с.6]. Враховуючи такий структурний розподіл, слід звернути увагу на те, що діяльність не всіх підрозділів пов'язана з охороною громадського порядку. Перш за все, функції охорони і забезпечення громадського порядку та захисту власності від злочинних посягань, зокрема, грабежів і розбоїв в громадських місцях, виконує *міліція громадської безпеки*. В свою чергу, до її складу входять: підрозділи патрульно-постової служби, Державної автомобільної інспекції, служба дільничних інспекторів міліції, ізолятори для тимчасового тримання затриманих і взятих під варту осіб та інші підрозділи, діяльність яких спрямована на розв'язання поставлених перед ними завдань щодо охорони громадського порядку [3, с.88].

Залучення до охорони громадського порядку підрозділів патрульно-постової служби, передбачено Положенням про стройовий підрозділ патрульної служби Міністерства внутрішніх справ України № 16 від 23.01.2010 р. Відповідно до зазначеного Положення основними функціями підрозділів патрульної служби є: забезпечення громадського порядку та безпеки на вулицях та в інших громадських місцях, ужиття заходів щодо виявлення, запобігання і припинення злочинних проявів та правопорушень на території обслуговування; реагування на звернення громадян та вжиття заходів для затримання осіб, які вчинили злочини в місцях несення служби; виявлення на маршрутах патрулювання та на об'єктах, розміщених поблизу них, розшукуваних осіб та ін. [4, с.7].

На думку вчених, сутність такої організаційної форми охорони громадського порядку та безпеки, перш за все, полягає в спостереженні міліції за певною територією району чи міста в цілому за рахунок раціональної розстановки сил і засобів не тільки підрозділів патрульно-постової служби, але й всіх інших підрозділів міліції громадської безпеки, уникаючи випадків дублювання їх постів та мар-

шпуртів, закріплення співробітників за певною територією на тривалий строк, нагляд за станом оперативної обстановки на відповідній території. Все це сприятиме якщо не докорінному покращенню, то хоча би відносній стабілізації обстановки на вулицях та в інших громадських місцях [5, с.5–6]. Тобто, іншими словами, особовий склад патрульних підрозділів під час несення служби здійснює контроль та нагляд за додержанням правил поведінки в громадських місцях. Їм належить провідна роль в охороні громадського порядку, оскільки саме вони безпосередньо своїми силами й засобами забезпечують порядок в громадських місцях, запобігають правопорушенням і припиняють їх.

Загально статистичні данні свідчать про те, що частка грабежів і розбоїв, вчинених у громадських місцях на сьогодні є досить високою і складає близько 70 % від їх зареєстрованої кількості. Що ж стосується грабежів і розбоїв, що вчинюються саме неповнолітніми в громадських місцях, їх питома вага становить більше 80 %. Такий показник свідчить про активний процес криміналізації підліткового середовища та його залучення до вчинення зазначеної категорії злочинів. На думку вчених, підліткова злочинність «вбираючи» в себе значну частину кримінального потенціалу накопиченому в неповнолітньому віці, в порядку трансмісії передає його наступним віковим групам, визначаючи тим самим рівень, інтенсивність і характер «дорослої» злочинності [6, с.66]. Здається, що це залишається поза увагою органів внутрішніх справ, які вочевидь недооцінюють загрози вчинення грабежів і розбоїв у громадських місцях саме неповнолітніми, традиційно орієнтуючись на протидію кримінальній активності контингенту дорослих правопорушників. Така ситуація, на нашу думку, пояснюється з одного боку – складністю притягнення неповнолітніх до кримінальної відповідальності та призначення їм покарання, а з іншого – наявністю низки *недоліків* в діяльності міліції, що значно знижує ефективність роботи ОВС по забезпеченню безпеки громадян та їх власності

від протиправних посягань в громадських місцях, що вчинюються неповнолітніми.

Першочерговою причиною, яка зумовлює такі недоліки, є *кадрова неукомплектованість органів внутрішніх справ*. Спроби вирішення цієї проблеми знайшли своє відображення в Указі Президента України «Про заходи щодо дальшого зміцнення правопорядку, охорони прав і свобод громадян». Відповідно до п.2 зазначеного Указу, з метою поліпшення роботи правоохоронних та інших державних органів у галузі додержання прав і свобод людини і громадянина, підвищення рівня протидії злочинності, забезпечення громадського порядку, необхідно зміцнити підрозділи міліції, що працюють безпосередньо з населенням, насамперед дільничних інспекторів і патрульно-постової служби міліції, шляхом перерозподілу штатної чисельності та введення додаткових посад [7, с.2]. За даними Міністерства внутрішніх справ України в 2008 р., задля втілення вказаного положення в життя, з метою зменшення злочинності в громадських місцях було збільшено число патрулів до 12,5 тис., силами яких перекривалося лише 7 % території населених пунктів. Щоденно до охорони громадського порядку залучається 22 тис. працівників, у тому числі 3400 військовослужбовців внутрішніх військ [8, с.1; 9, с.2]. Ефективність таких кадрових змін можемо дослідити на прикладі результатів проведеного всеукраїнського соціологічного дослідження. Вивчаючи думку громадян про роботу підрозділів міліції, на питання: «На скільки безпечно Ви почуваетесь прогулюючись на самоті після настання темряви в районі, де Ви живете?» 36 % відповіли «швидше небезпечно», 18 % «зовсім небезпечно» і тільки 7 % опитаних відповіли «цілком безпечно» [10, с.12]. Отже, спираючись на результати вивчення громадської думки у більшій половині респондентів (54 %) відсутнє відчуття особистої безпеки під час перебування в громадських місцях. З огляду на це можна дійти висновку, що навіть збільшення чисельності працівників патрульно-постової служби у сфері охорони громадського порядку позитивних змін не дало.

Окрім цього, розширення штату органів внутрішніх справ викликало необхідність переглянути питання, щодо витрат на його утримання, а для цього коштів у державному бюджеті передбачено не було. У МВС України стверджують, що останнє підвищення заробітної плати працівникам міліції нижчої ланки проводилося на початку минулого року, але не дивлячись на це, дохід рядового міліціонера сьогодні становить 1600 грн [11, с.1]. Саме *матеріальна незабезпеченість* призводить до *корумпованості* всіх ланок органів внутрішніх справ. На думку 64 % опитаних – факт хабарництва є *причиною неефективної діяльності* співробітників міліції [10, с.5].

Суттєвими недоліками, які впливають на діяльність правоохоронних органів у зазначеній сфері, виступають *неякісний кадровий підбір та низький рівень професійної підготовки працівників* всіх підрозділів органів внутрішніх справ. Як зазначає О.В. Шарікова: «...сьогодні ми стикаємося із тим, що ядро органів внутрішніх справ становлять молоді чоловіки віком до 36 років. Значне омолодження особового складу свідчить про своєрідне «вимивання» професійного ядра, про переривання позитивних традицій у правоохоронній діяльності» [12, с.5]. Низький освітній рівень стосується як керівного складу підрозділів, так і безпосередньо молодшого особового складу. Так, у самому Положенні, прийнятому на законодавчому рівні, яке визначає основні організаційно-правові засади діяльності стройових підрозділів патрульної служби, міститься пряма вказівка на те, що профільну вищу освіту повинні мати співробітники, які призначаються на посади старшого та середнього начальницького складу, що ж стосується молодшого начальницького складу, то їхній освітній рівень зводиться до загальної середньої освіти. За даними того ж дослідження, на думку 31 % опитаних громадян, сучасній міліції якісно виконувати свої професійні обов'язки заважає низький рівень професійної підготовки, ще 39 % респондентів до таких недоліків віднесли недостатній рівень моральності працівників міліції [10, с.5].

На керівників, які очолюють підрозділи патрульно-постової служби, покладена велика кількість обов'язків, для якісного виконання яких необхідно володіти комплексом професійних навичок. Командир підрозділу патрульної служби виступає безпосереднім начальником для всіх працівників підрозділу і відповідає за організацію оперативно-службової діяльності, в цілому спрямованої на забезпечення охорони громадського порядку від противних посягань [4 с.4]. Перед тим, як заступити на службу наряди патрульної служби міліції, повинні володіти у повному обсязі оперативною обстановкою на території патрулювання. Зокрема, начальники підрозділів повинні знати дані: про кількість і особливості вулиць, парків, скверів, інтенсивність їх освітленості; про кількість, динаміку і структуру злочинності, правопорушень, скоєних у громадських місцях, у тому числі на вулицях; про результати роботи патрульної служби всіх підрозділів, які беруть участь в охороні громадського порядку; про стан забезпечення особового складу зброєю, засобами зв'язку, транспортом, спеціальними засобами. Джерелами інформації для вивчення оперативної обстановки можуть бути: статистична звітність, різного роду аналітична інформація, оперативні, робочі карти й інші матеріали охорони громадського порядку, що відображають стан боротьби зі злочинністю [13, с.67–68]. Від ступеня обізнаності керівників підрозділів щодо всіх зазначених положень, залежить найбільш раціональна розстановка підрозділів, а отже і рівень ефективності їх діяльності у боротьбі з «вуличною» злочинністю. Специфіка та умови несення служби працівниками вказаних підрозділів, які в першу чергу пов'язані із захистом життя та здоров'я громадян, постійним професійним ризиком, нерідко зумовлені необхідністю застосування фізичної сили, а інколи й вогнепальної зброї, вимагають від них певних професійних та особистісних якостей і окрім цього, з метою якісного виконання своїх функціональних обов'язків поряд із вогневою, фізичною, службовою та медичною – ще й психологічну підготовку. На жаль, доте-

пер питанню психологічної підготовки саме працівників патрульно-постової служби придіялося недостатньо уваги, у зв'язку з чим цей напрямок професійної підготовки потребує подальшої розробки, в першу чергу, за рахунок збільшення відведеного часу на проведення відповідних занять, які не завжди відповідали належному рівню і були мало ефективними [14, с.778].

Не менш важливу роль у забезпеченні громадського порядку відіграє діяльність *дільничних пунктів міліції* та служби *дільничних інспекторів міліції*, зокрема. Патрулі міліції забезпечують охорону громадського порядку, як правило, переважно в центральній частині міста. З огляду на це, більшість злочинів, у тому числі проти власності, можуть вчинюватися у низько контрольованих, віддалених його частинах, як правило дворах, провулках, внутрішніх проїздах [15, с.37]. У зв'язку з цим, у припиненні та попередженні правопорушень в таких районах міста, значна роль відводиться діяльності дільничним інспекторам міліції. Правовою основою їх діяльності виступає Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ. Відповідно до нього, до основних завдань працівників служби дільничних інспекторів відносяться: охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки на території, що обслуговується; проведення загальної та індивідуальної профілактичної роботи з населенням та громадськими формуваннями на адміністративній дільниці щодо охорони громадського порядку та громадської безпеки, профілактика правопорушень та боротьба зі злочинністю; участь разом з іншими підрозділами органів внутрішніх справ у вивченні, попередженні, припиненні адміністративних правопорушень, а також у розкритті злочинів, учинених на території адміністративної дільниці [16, с.5]. Поряд із цим, на дільничних інспекторів покладено ряд обов'язків серед яких: постійне вивчення та аналізування оперативної обстановки на дільниці, обізнаність щодо чисельності населення та характеру його зайнятості,

місця концентрації осіб схильних до скоєння правопорушень, передусім осіб звільнених з місць позбавлення волі та ін. [16, с.19]. Через таку кількість обов'язків, а також велику територію обслуговування і значну чисельність осіб, які там мешкають, дільничні інспектори не рідко позбавлені можливості активно приймати участь та вживати заходи щодо охорони громадського порядку й запобіганню злочинів на вулицях та інших громадських місцях. Але, з урахуванням всього вищезначеного, показовими є дані проведеного моніторингу діяльності дільничних пунктів міліції в межах всеукраїнської компанії «Міліція під контролем-2012». Представники Асоціації українських моніторів дотримання прав людини в діяльності правоохоронних органів, у процесі вивчення громадської думки виділили *ряд недоліків в організації діяльності дільничних пунктів міліції, зокрема в частині роботи з населенням*. Так, наприклад, 82 % опитаних громадян визнали той факт, що вони взагалі не знають своїх дільничних; 94 % зазначили, що дільничний інспектор жодного разу не відвідував їх за місцем проживання, ще 96 % повідомили, що жодного разу не були на зборах, де дільничний звітувався би про свою діяльність та проводив профілактичну й просвітницьку роботу з громадянами. Таким чином, 26,5 % від загального числа опитаних громадян повідомили, що їх влаштовує робота дільничних, у той час, коли майже 51,5 % респондентів роботою дільничних інспекторів категорично не задоволені і ще 22 % опитаних взагалі не знали, як оцінити їхню діяльність [17, с.3–4].

Серед недоліків має місце також *неякісна підготовка та проведення інструктажів* нарядів та ДІМ, які здебільшого проводяться керівним складом підрозділів постової служби та оперативними черговими без участі керівництва та начальницького складу органів внутрішніх справ. Найчастіше вони містять лише повідомлення про обстановку за добу, а інформація про нерозкриті злочини, розшук злочинців та інші необхідні відомості до відома нарядів не доводяться, так само як і не

відпрацьовуються прийоми та методи розкриття злочинів, розшуку злочинців, дії в екстремальних ситуаціях, локальні перевірки криміногенних місць, передусім масового відпочинку молоді з залученням до такої діяльності працівників підрозділів кримінальної міліції у справах дітей з метою запобігання злочинам неповнолітніх, зокрема, вчинення ними грабежів та розбоїв [18, с.1–4].

До недоліків діяльності ОВС слід віднести також *відсутність налагодженої системи внутрішньої взаємодії* між різними органами та службами щодо комплексного використання сил та засобів, задіяних в охороні громадського порядку. Так, службові перевірки за фактами скоєння злочинів у громадських місцях здійснюються формально не відображаючи при цьому організацію роботи нарядів міліції та їх дії щодо розкриття злочинів, у тому числі вчинених неповнолітніми. Окрему увагу звернемо саме на взаємодію ОВС з органами та службами у справах дітей та підрозділами кримінальної міліції у справах дітей, які утворюються і діють на правах самостійних. Так, відповідно до Закону України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» на них покладаються в межах визначеної компетенції, функції соціального захисту дітей та профілактики правопорушень серед них. Під останньою слід розуміти діяльність органів і служб у справах дітей, спеціальних установ для дітей, спрямовану на виявлення та усунення причин і умов, що сприяють вчиненню дітьми правопорушень [19, с.1–4]. В свою чергу, до обов'язків кримінальної міліції у справах дітей входить проведення працівниками зазначених підрозділів разом із службою дільничних інспекторів міліції профілактичної роботи серед підлітків, які перебувають на обліку та становлять групу криміногенного ризику. Так, у підрозділах кримінальної міліції у справах дітей, на профілактичному обліку знаходяться підлітки які: звільнені з місць позбавлення волі; засуджені, але стосовно яких виконання вироку про позбавлення волі відстрочено, а також засуджених умовно або до виправних робіт;

обвинувачуваних у вчиненні злочинів і не взятих під варту в період попереднього слідства; які вчинили злочин, але звільнені від кримінальної відповідальності у зв'язку із застосуванням заходів громадського впливу, акта про амністію, до яких застосовані примусові заходи виховного характеру та ін. Окрім цього не ефективною залишається взаємодія підрозділів ОВС з підрозділами кримінальної міліції у справах дітей щодо розшуку і виявлення дорослих осіб, які втягують дітей у злочинну діяльність, проституцію, пияцтво, наркоманію та жебрацтво.

Окрему увагу необхідно приділити чисельним випадкам *порушення дисципліни та законності працівниками ОВС*. Це пов'язано передусім з тим, що певна частина керівників органів і підрозділів внутрішніх справ або не здійснює контроль за діяльністю своїх підлеглих, або свідомо не звертає уваги на порушення ними процесуального законодавства, а в ряді випадків має місце пряме їх підштовхування до порушення прав і свобод громадян задля досягнення позитивних показників у роботі. Неодноразово зустрічаються випадки розкриття злочинів із застосуванням будь-яких, навіть протизаконних методів, коли має місце перевищення меж службових повноважень. Так, у 2009 р. за скоєння злочинів засуджено 241 колишнього працівника ОВС, у тому числі за перевищення влади або службових повноважень органами прокуратури порушено 98 кримінальних справ [17, с.3–4]. Особливе занепокоєння викликає той факт, що злочинність співробітників ОВС останнім часом характеризується появою нових форм протиправної поведінки. Так, наприклад співробітники міліції замість того, щоб вживати заходи по відпрацюванню місць скупки викраденого майна і вилучення його, навпаки забезпечують нелегальною охороною окремі торгівельні точки отримуючи від цього прибутки [20, с.168].

І на останок, характеризуючи недоліки діяльності органів внутрішніх справ у сфері забезпечення охорони громадського порядку, не можна оминати увагою *проблему міжвідомчої взаємодії та співробітництва ОВС з*

соціальними службами у справах дітей, батьківськими комітетами, органами місцевого самоврядування та населенням. Має місце не налагоджена взаємодія між керівниками органів внутрішніх справ і органами місцевого самоврядування з питань організації роботи громадських формувань, добровільних народних дружин з охорони громадського порядку, не вживаються заходи щодо їх повноцінного залучення до охорони громадського порядку. На сьогоднішній день, дослідженню проблеми взаємодії правоохоронних органів з громадськістю у сфері попередження злочинів і правопорушень, було присвячено значну кількість наукових праць. Окрім цього, всі існуючі нормативно-правові акти, які регулюють діяльність як правоохоронних органів в цілому, так і міліції громадської безпеки, зокрема, містять положення щодо їх взаємодії з населенням та громадськими організаціями. Так, у Законі України «Про міліцію» передбачено, що міліція має право для виконання покладених на неї завдань залучати громадян за їх згодою до співробітництва у порядку, встановленому законами, що регулюють профілактичну та оперативно-розшукову діяльність. Примусове залучення громадян до співробітництва з міліцією забороняється. Разом із тим, ст.6 цього ж Закону передбачає, що державні органи, громадські об'єднання, службові особи, трудові колективи, громадяни зобов'язані сприяти міліції в охороні громадського порядку і боротьбі зі злочинністю [2, с.6].

В свою чергу Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» закріплює основні завдання громадських формувань з охорони громадського порядку, до яких відносяться: надання допомоги органам внутрішніх справ у забезпеченні громадського порядку і громадської безпеки, запобіганні злочинам; інформування органів та підрозділів внутрішніх справ про вчинені або ті, що готуються, злочини, місця концентрації злочинних угруповань; сприяння органам внутрішніх справ у виявленні і розкритті злочинів, розшуку осіб, які їх вчинили; участь у боротьбі з дитячою без-

доглядністю і правопорушеннями неповнолітніх та ін. [21, с.6]. Але не дивлячись на це, більшість положень, які спрямовані на встановлення партнерських зв'язків з населенням, залишаються не ефективними та нереалізованими. Науковці, аналізуючи недоліки взаємовідносин міліції з населенням, зазначають, що сьогодні є досить розповсюдженими такі факти, як нетактовна поведінка, безкультурність під час виконання службових обов'язків, порушення законності, зволікання при розгляді заяв і повідомлень про правопорушення, зловживання владою, які мають місце серед особового складу правоохоронних органів, підтримуючи при цьому авторитет працівників міліції і довіру до неї з боку громадян [22, с.7–8]. Так, за результатами проведеного моніторингу по всім регіонам України щодо діяльності нарядів патрульної служби міліції, було виявлено низку недоліків, які притаманні переважній більшості моніторингових звітів та мають ознаки системності. Зокрема, громадські спостерігачі встановили непоодинокі випадки коли наряди патрульної служби безпідставно здійснювали перевірку документів громадян у громадських місцях, особистий огляд та огляд речей, незаконно затримували та пред'являли не заслужені звинувачення [17, с.3]. Тобто, в тій чи іншій мірі порушували права та свободи громадян, в той час як, саме їх захист повинен бути пріоритетним напрямком діяльності всіх ланок органів внутрішніх справ.

Підводячи підсумок вищевикладеному можемо дійти висновку, що на сьогоднішній день під впливом соціальних, економічних, політичних процесів, які відбуваються в державі, очевидним є той факт, що проблема захисту громадян та їх власності від протиправних посягань з часом дедалі загострюється. У зв'язку з цим, існуюча система органів внутрішніх справ потребує комплексного реформування та усунення ряду недоліків, серед яких: кадрова неуккомплектованість, недостатня правова та професійна підготовка працівників, корумпованість всіх ланок правоохоронних органів, яка зумовлена скоріше за все низьким рівнем оплати праці, відсутність

внутрішньовідомчої та міжвідомчої взаємодії підрозділів і служб ОВС, взаєморозуміння та довіри з боку населення. Вирішення зазначених питань, безумовно, сприятиме підвищенню ефективності функціональної діяльності як правоохоронних органів в цілому, так і їх окремих ланок у сфері забезпечення громадського порядку та захисту власності громадян від грабежів і розбоїв, що вчинюються неповнолітніми в громадських місцях зокрема.

ЛІТЕРАТУРА

1. Коваль Л. В. Охорона громадського порядку / Л. В. Коваль. – К. : Політвидав України, 1988. – 94 с.
2. Закон України «Про міліцію» : від 20.12.1990 р., № 565–ХІІ // ВВР України. – 1991. – № 4. – Ст. 20.
3. Цвігун Д. П. Адміністративний нагляд органів внутрішніх справ у сфері забезпечення громадського порядку і громадської безпеки: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Д. П. Цвігун. – К., 2002. – 155 с.
4. Положення про стройовий підрозділ патрульної служби Міністерства внутрішніх справ України : від 23.01.2010 р., № 16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://document.ua/pro-zatverdzhennja-polozhennja-pro-stroiovii-pid>.
5. Мурашев А. В. Организация охраны общественного порядка по принципу патрульного участка : метод. реком / А. В. Мурашев, Н. В. Шабельник. – М. : ВНИИ МВД России, 1994. – 32 с.
6. Бабаев М. М. Молодежная преступность / М. М. Бабаев, М. С. Крутер. – М. : Юристъ, 2006. – 382 с.
7. Про заходи щодо дальшого зміцнення правопорядку, охорони прав і свобод громадян, затв. Указом Президента України : від 18.02.2002 р., № 143/2002 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 8. – Ст. 331.
8. Наказ МВС України «Про заходи щодо вдосконалення системи комплексного використання сил і засобів в охороні громадського порядку» : від 30.09.2008 р., № 505 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gosrovd.rv.ua>.
9. Мартиненко О. МВС: усе під контролем / О. Мартиненко // Дзеркало тижня. – 30.04.2009. – № 16.
10. Питання внутрішньої безпеки. А також думки громадян про українську міліцію [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ratinggroup.com.ua>.
11. Міліцейський перерозподіл: дрібниця, а приємно [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dt.ua/LOW/_militseyskiy_pererospodil_dribnitsya,_a_priemno_-09524.html.
12. Шарікова В. П. Спричинення злочинної шкоди працівниками органів внутрішніх справ при виконанні службових обов'язків: детермінація та запобігання: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.08 / В. П. Шарікова. – Х., 2012. – 237 с.
13. Бесчастний В. М. Організація діяльності патрульної служби МВС України : наук.-практ. реком. / В. М. Бесчастний, Ю. В. Делія, І. К. Василенко, Ю. О. Миронов. – Д. : Дон. юрид. ін-т ЛДУВС, 2007. – 96 с.
14. Сімко Р.Т. Психологічна підготовка і готовність працівників патрульно-постової служби міліції до професійної діяльності / Р. Т. Сімко // Проблеми сучасної психології : зб. наук. праць К-ПНУ імені Івана Огієнка, Інституту псих. ім. Г. С. Костенка НАПН України / за ред. С. Д. Максименка, Л. А. Онуфрієвой. – 2011. – Вип. 12. – С. 777–787.
15. Власов В. П. Проблемы борьбы с хулиганством в крупном городе / В. П. Власов // Проблемы охраны общественного порядка и борьбы с преступностью в условиях крупного города : межвуз. сб. нач. труд. – М. : Моск. высш. шк. милиции, 1984. – С. 36–38.
16. Наказ МВС України «Про затвердження Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України» : від 11.11.2010 р., № 550.
17. Міліція під контролем: громадська оцінка діяльності дільничних пунктів міліції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://umdpl.info/index.php?id=1342589221>.

18. Наказ МВС України «Про заходи щодо попередження надзвичайних подій серед особового складу, зміцнення дисципліни й законності в діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ» : від 23.09.2003 р., № 411.

19. Закон України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» : від 24.01.1995 р., № 20/95-ВР // ВВР України. – 1991. – № 4. – Ст. 20.

20. Мартыненко О. А. Детерминация и предупреждение преступности среди персо-

нала органов внутренних дел Украины : монография / О. А. Мартыненко. – Х. : Изд-во ХНУВС, 2005. – 496 с.

21. Закон України «Про участь громадян в охороні правопорядку і державного кордону» : від 22.06.2000 р., № 1835-III // ВВР України. – 2000. – № 40. – Ст. 358.

22. Бандурка О. М. Партнерські взаємовідносини між населенням та міліцією : підручник / О. М. Бандурка. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. – 352 с.

Петров Д. В. Недоліки діяльності правоохоронних органів у сфері забезпечення охорони громадського порядку та захисту власності від грабежів і розбоїв у громадських місцях / Д. В. Петров // Форум права. – 2013. – № 1. – С. 763–770 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2013-1/13pdvugm.pdf>

Розглянуто та проаналізовано основні недоліки діяльності правоохоронних органів у сфері забезпечення охорони громадського порядку. Висвітлено проблеми захисту громадян та їх власності від грабежів і розбоїв, що вчиняються неповнолітніми в громадських місцях.

Петров Д.В. Недостатки деятельности правоохранительных органов в сфере обеспечения охраны общественного порядка и защиты собственности от грабежей и разбоев в общественных местах

Рассмотрены и проанализированы основные недостатки деятельности правоохранительных органов в сфере обеспечения охраны общественного порядка. Освещены проблемы защиты граждан и их собственности от грабежей и разбоев, которые совершаются несовершеннолетними в общественных местах

Petrov D.V. The Shortcomings of Law Enforcement Agencies to Ensure the Protection of Public Order and Protect Property from Looting and Robbery in Public Places

Main shortcomings of the law enforcement agencies to ensure the protection of public order are analyzed. The problems of the protection of citizens and their property from looting and robberies, committed by minors in public places